

Agust Ensesa Bonet
Escola de Tastavins del Gironès (amb la col.laboració de l'alumna Gisela Solà Lafuente)

El vi

S'Alou

Negre 2007

Al massís de l'Albera, entre terres de pissarra, amb una climatologia agrest i un sol que estavella les pedres d'un terreny aspre, presentem una mostra de que l'Empordà cada vegada creix més en el món vinícola, i els cellers creen vins amb caràcter propi. El S'Alou 2007, elaborat majoritàriament amb les varietats Garnatxa, Carinyena i Cabernet Sauvignon, és de color cirera picota, molt net i brillant. Aromes

que recorden les espècies dolces, fruites negres molt madures, i notes minerals procedents de la llicorella de la terra de conreu. Entra en boca amb suavitat i elegància. Saborós, atractiu i tan equilibrat que ens fa oblidar els quinze graus alcohòlics que marca la seva etiqueta. L'estructura i personalitat d'aquest gran vi el fan adequat per a plats de carns guisades, com un filet de cérvol amb murgoles. Preu: 25 eu-

ros, aproximadament, molt correcte per ser indiscutiblement un dels millors vins negres de l'Empordà.

El celler elaborador: Vinyes dels Aspres està ubicat a la masia Can Batlle, just a l'inici del camí que porta al castell de Requesens, al poble de Cantallops, a la part més alta de l'Empordà. En aquest mas, que va ser de Narcisa Vicens i Riera, hi va fer diverses estades el músic Eduard Toldrà, i hi va compondre algunes de les seves obres. Per a més informació: www.vinyesdelsaspres.cat i www.girovi.cat

Col.leccionisme

Èxit del saló del còmic

Barcelona ha tornat a ser la capital mundial de la historieta

Xavier Romero

Diumenge passat es clausurava a Barcelona la 29ena. edició del seu Saló Internacional del Còmic, celebrada al pavelló número 8 del recinte firal i amb una participació notable que referma un cop més la Ciutat Comtal com una de les tres cites clàssiques en aquest estil artístic, conegut com el novè art, juntament amb Angouleme (França) i Lucca (Itàlia). Seguint la línia de les darreres convocatòries, el pes del certamen ha recaigut en les noves tendències, en la historieta fantàstica i a voltes de terror, fins el punt que el tema central ha estat el dels zombis, a través no només d'edicions al·lusives, sinó també d'exposicions, pel·lícules, taller de maquillatge, concerts i tertúlies. La mostra principal precisament es titulava "Zombis. Ni muertos ni enterrados", dirigida per Àngel Sala.

Tot un món irreal, i en la millor línia dels contes, que arrossega milers de seguidors i consegüentment abundoses creacions artístiques i produccions editorials compleure aquest gènere de la historieta, a anys llum dels clàssics tebeos dels que les anteriors generacions van poder gaudir i que semblaria que ara per ara resten només per als nostàlgics.

Els motius argumentals de bona part d'aquesta producció, que tot i la crisi generalitzada aconsegueix mantenir viva la indústria del còmic, sovint estan estretament relacionats amb l'actualitat, amb temes que afecten molt directament el ciutadà, amb la qual cosa es podria dir que compleixen també una tasca social en tant que arriben a fer de canalitzadors de queixes, crítiques i demandes davant dels problemes del mo-

ment; reivindicacions palesades evidentment amb aquell regust caricaturesc, punyent i estrambòtic de vegades. La mateixa actualitat s'ha vist reflectida igualment en el record a les desgràcies naturals recentment patides pel Japó, vertadera pedrera del vessant predominant en els últims temps, el manga, amb un espai específic i solidari. Tendència aquesta que sortosament té el seu contrapès en produccions de gran qualitat artística i il·lustrativa, sempre presents en aquest Saló, i que donen vida a històries reals i a d'altres de ficció com poden ser el mateix Quixot de Cervantes, o el Tarsán d'Edgar Rice Burroughs.

Com ja és habitual, els guanyadors de l'edició anterior han exposat amb tots els honors la seva pròpia producció, amb la qual cosa s'ofereix l'oportunitat als lectors d'aconseguir de primera mà aquelles obres i de conèixer personalment llurs creadors.

En definitiva, els col·leccionistes han fruit com sempre per tenir al seu abast tant còmics recents i de nova generació com d'altres d'edicions clàssiques, a través de la fira i els seus estands, mentre que Barcelona torna a reivindicar-se com el major focus editorial de parla hispana de la producció literària en general. Aquí, a la capital catalana, han estat ubicades de sempre les més destacades cases editorials, i des d'aquí s'ha competit en tot moment amb les ciutats senyeres en aquest ram artístic i industrial de tot el món. Els assistents al Saló, estrangers i del país, un cop més han reconegut Barcelona com la capital mundial del còmic, tebeo o historieta.

Gironins del segle XIX

Esteve Rams Rubert

Al principi el seu pare el controlava, li estava molt a sobre. La raó era clara: el vailet havia de conèixer el negoci, s'havia d'espavilar de pressa i no hi havia temps per perdre. Era un noi que acabava de sortir de l'ou i tantes novetats el podien distreure. Però aquella mena de vigilància intensiva va durar poc perquè de seguida es va adonar que el seu fill no només estava per la feina, sinó que tenies ganes de progressar. Vaja, que estava fet de la mateixa pasta que ell: la de la gent amb empena i ganes de treballar. Podia estar tranquil, que no tindria un hereu escampa.

Esteve Rams Rubert va néixer a Blanes el 1805 i, quan tenia disset anys, va marxar a l'Argentina, on el seu pare havia creat un negoci de comerç de fruita que havia crescut ràpidament. Quan Esteve Rams va arribar a Amèrica, ja existien sucursals a Rosario, Santa Fe, Paraná, Montevideo, Asunción i Villa del Pilar. Amb l'empena pròpia de la seva edat, el jove blanenc encara va ampliar més el negoci familiar, fet que reportà una destacable fortuna als Rams.

De mica en mica, Esteve Rams Rubert es va anar convertint en un reputadíssim home de negocis. Bona prova d'això ho és el fet que el 1852 va ser escollit president de la Sala de Comerç Espanyola de Buenos Aires, quan es va constituir aquesta entitat. Quatre anys més tard, el 1856, també formava part del grup d'empresaris que va promoure la construcció del moll de Rosario.

De fet, a partir d'aquell moment, bona part de les seves inversions van estar relacionades amb les infraestructures: va ser un dels introductors del ferrocarril a l'Argentina i el 1860 va fundar la companyia Navegación a Vapor del Río Salado Esteban Rams y Cía. Aquesta empresa va canalitzar part del curs del riu Salado amb la finalitat de comunicar fluvialment zones del país geogràficament allunyades. Un dels assentaments que es van crear durant les obres encara continua habitat i es diu Esteban Rams.

Aquest blanenc, que ja no es va moure mai més de l'Argentina, va morir a Buenos Aires el 1865. Aleshores tenia seixanta anys.

A la capital del país sudamericà encara continua depeus el Palacio Rams, obra de l'arquitecte Edward Taylor. Es tracta d'un edifici imponent que va ser la residència d'Esteve Rams Rubert els darrers anys de la seva vida.

Xavier Carmaniu Mainadø
Historiador i periodista